

Зінкевіч, А. «Сніцца россып чырвоных цюльпанаў» / А. Зінкевіч // Веснік Глыбоччыны. — 2006. — 15 лют. — С. 1–2.

«СНІЦЦА РОССЫП ЧЫРВОНЫХ ЦЮЛЬПАНАЎ»

3 верасня мінулага года аддзяленне дзяржаўтаінспекцыі Глыбоцкага РАУС узначаліў Ігар Уладзіміравіч Федаровіч. Прызначэнне яго на гэтую адказную пасаду невыпадковае. Менавіта ў калектыве дзяржаўтаінспекцыі ён пачынаў сваю працоўную біяграфію. Прайшоў фактычна па прыступках службовай лесвіцы: спачатку – інспектар, затым – інспектар па адміністрацыйнай практыцы, намеснік начальніка ДАІ. Адказнасць за даручаную справу, прынцыповасць, рашучасць, здольнасць прымаць аптымальны варыянт у вырашэнні самых складаных задач – гэтыя скупыя радкі службовай характарыстыкі ў поўнай меры адпавядаюць асобе чалавека, які прайшоў праз гарніла афганскай вайны. Таму, як вы зразумелі, паважаныя чытачы, наша інтэрв'ю невыпадкова змяшчаецца ў сённяшнім нумары «ВГ». Яно прымеркавана да адметнай даты ў дзяржаўным календары – Дня памяці воінаў-інтэрнацыяналістаў.

– Ігар Уладзіміравіч, мы вядзем нашу размову ва ўмовах, можна сказаць, прыбліжаных да баявых (у кабінцеце раз-пораз раздаваліся тэлефонныя званкі, паступалі тэрміновыя даклады аўтаінспектараў, занятых на дзяжурстве, распараджэнні вышэйшага кіраўніцтва – А.З.) . У такім разе, дазвольце, адгорнем у вашай біяграфіі старонкі колішніх ваенных будняў.

– Відавочна, каб згадаць пра ўсё пражытае, перажытае на той вайне, спатрэбілася б вельмі многа часу. Ды пра Афган ужо столькі расказана.

У войска я прызываўся ў 1986 годзе. Паўгода ў вучэбцы праляцела неўпрыкметку. Звыкся з суровымі армейскімі буднямі, іншым разам здавалася, што і Фергана, і такія блізкія горныя вяршыні знаёмы з самага дзяцінства. Паскораны курс маладога байца, сапёра-дэсантніка засвоіў цвёрда. Але калі наперадзе замаячыла перспектыва застацца ў часці, дапамагаць у падрыхтоўцы навабранцаў, ад прапановы адмовіўся. Хацелася да самай дэмабілізацыі службыць са сваімі сябрамі, з якімі прызываўся.

– **Вядома ж, на той час у поўнай меры і не ўяўлялі, што значыць сапраўдная вайна?**

– Адна справа – вучоба, трэніроўкі і зусім іншая – сапраўдныя баявыя дзеянні. Адпраўляліся ў Афганістан вясной. На горных схілах палымнелі чырванню расцвіўшыя цюльпаны. Служыў камандзірам узвода. Мы забяспечвалі праходжанне вайсковых калон, устанаўлівалі мінныя заслоны, займаліся размініраваннем. Ужо на трэці дзень знаходжання ў Джалала-бадзе выпала першае баявое выпрабаванне: атрымалі заданне знішчыць бандфарміраванне. Служба ў Афганістане доўжылася да лютага 1989 года. Так што ў самых розных перапалках даводзілася пабываць і неаднойчы глядзець смерці ў вочы... А потым было вяртанне на Радзіму, вяртанне да мірнага жыцця.

– **Афганістан выкрэсліць з памяці, напэўна, немагчыма?**

– Сапраўды, тое, што там перажыта забыць нельга. Але ўсё роўна ў снах, і ў думках часцей прыходзяць прыемныя, радасныя моманты і падзеі: россып чырвоных цюльпанаў, хвіліны адпачынку, радасныя твары сяброў. І вельмі рэдка – страшныя ўзрывы, страляніна, поступ смерці.

– Як склалася жыццё пасля той вайны?

– Вучыўся, скончыў Гарадоцкі сельскагаспадарчы тэхнікум. У 1992 годзе быў прыняты на службу ў Глыбоцкі раённы аддзел унутраных спраў, пачынаў працоўны шлях інспектарам аддзялення дзяржаўтаінспекцыі. Гэта неспакойная служба, у прынцыпе, якраз па мне, згадзіўся армейскі, ваенны вопыт.

– Родам Вы з Глыбоччывы?

– Так, нарадзіўся ў вёсцы Гусакова Карабоўскага сельсавета. Дзяцінства, школьныя гады прайшлі ў Карабах, там жывуць мае бацькі.

– Хто раздзяляе цяпер цяжкасці неспакойнай Вашай службы?

– Галоўная мая апора – мая сям'я. Жонка Ірына Чаславаўна працуе кандытарам на хлебазаводзе, старэйшы сын Міша вучыцца ў 8 класе, а меншы – Андрэйка – наведвае дзіцячы садок. Самае запаветнае мае жаданне, каб жыццёвы лёс маіх хлопчыкаў склаўся шчасліва, каб служылі і працавалі яны заўсёды пад мірным небам сваёй Радзімы.

Размову вёў **Анатоль ЗІНКЕВІЧ**